

BK Träsket, kompisgänget som sällan vinner. Stående fr v: Maria Svedberg, Katarina Kuick, Nina Redeby, Ann Rundqvist, Inger Mann, Åsa Brander, Kerstin Ahlén, Karin Perols, Christine Simon. Sittande fr v: Karin Fahlgberg, Karin Blomdahl, Helena Rydh Norin, Gunilla Karlsson, Pella Bergqvist, Johanna Wilson. Liggande: Maja Hellqvist. Med på bilden finns också två blivande Träsketspelare.

BK TRÄSKET

Då och då läser man artiklar som handlar om Sveriges sämsta fotbollslag. Artiklarna innehåller vanligtvis en aktuell tabellrad som visar att laget förlorat alla sina matcher och att målskillnaden är på minus 127 ungefär. Sensmoralen brukar lyda: "killarna spelar för att det är kul", "det är ändå sammanhållningen som är det viktiga". Men skulle killarna verkligen hålla ihop om de förlorade sina matcher med stora siffror år efter år? Det som vanligtvis händer med de lag som utses till landets sämsta är att de antingen lägger av eller också blir bättre.

I Tantolunden på Södermalm spelar och tränar ett gäng som med fog skulle kunna kallas Sveriges sämsta lag. Det är inte ett öl-drickande pojkgäng eller några gubbar som fått för sig att spela fotboll på äldre dagar. Nog dricks det öl, och visst börjar spelarna komma till

åren, men här rör det sig om den första klubben i landet som startat som ett kompislag för tjejer. Det handlar om BK Träskets damlag, som sedan 1981 glatt motståndarna i Stockholmsserien med att förlora, men som ändå alltid kommer tillbaka för att kämpa sig igenom en ny säsong. Träsket har faktiskt blivit något av ett begrepp, som används vid liknelser: "vi är inte så dåliga som Träsket i alla fall", "dom är ju sämre än Träsket". Av de femton gånger laget ställt upp för seriespel har det hamnat sist i tabellen nio. Av 197 spelade matcher har

man vunnit 20 och förlorat 158. På dessa matcher har man släppt in 920 mål. Ett år fick klubben bättre målskillnad i tabellen därför att det inte fanns plats för tresiffriga tal... Så där kan man hålla på och rabbla siffror som alla visar att BK Träskets damlag är ett gäng genuina losers. Laget är en kalenderbitares våta dröm! Siffrorna är intressanta, men intressantare ändå är det faktum att laget orkat hålla ihop alla dessa år.

Längdkrav

Tvåbarnsmamman Helena Rydh Norin är 35 år och har spelat med laget sedan det startade 1981. Tre knäoperationer och en trasig fot har stoppat hennes eget spel men i stället står hon vid sidan om som tränare. Hon berättar om när klubben bildades för 17 år sedan: "Vi var fyra tjejer i Hammarbyklubben som kallades "träskisarna", för att vi var så

korta. Och när vi kom på att vi själva ville lira fotboll är namnet givet. Från början skulle alla spelarna vara under 1.65!

Nu har Träsket en och annan spelare som är längre än så, men de andra idealen från den tidigare 80-talet har hängt kvar. I Träsket får alla som tränar också spela match. Och i Träsket ställs inga krav på att en spelare ska vara duktig för att få vara med i klubben. Till Träsket kommer man snarare för att man känner någon i laget. Några av spelarna har värvats på restaurang

Kvarnen, och just nu har laget flera tjejer som aldrig spelat fotboll innan de började i BKT. 35-åriga Gunilla Karlsson till exempel. För ett par år sen träffade hon träskisarna Helena och Katarina på en tränarkurs, som hon gick för att kunna vara tränare åt sin sons pojklag. Samtidigt kom hon på att hon själv faktiskt kunde spela fotboll, och snart hade hon debuterat i träskets grönburna tröja.

Gamla? Vadå!?

Gunilla tillhör knappast de yngre i laget, men hon är inte heller äldst. I Träsket sker förnyringen snarare genom att spelande mammor introducerar sina tonårsdöttrar i laget. Det finns två exempel där mor och dotter spelat tillsammans i BKT. I allmänhet får laget möta unga raska tjejer som spelat sen barnsben, och ibland har de sina föräldrar stående bredvid planen som supportrar. Hos Träsket är det i stället spelarnas egna barn som leker vid sidan om, medan mamorna sparkar och springer. Vid ett tillfälle var Träskets yngsta spelare åtta år äldre än motståndarnas äldsta. Redan för åtta-åringarna fick Träsket tjejer som då var i 25-årsåldern höra att de var gamla. En motståndare från Viggbyholm frågade om de inte hade några ungdomar i sitt lag...

– Egentligen är vi bättre än någonsin, säger Katarina Kuick som också varit med från starten och numera delar tränarsysslan med Helena.

– Vi har bara inte utvecklats i takt med omgivningen...

Bättre än hemma

Något man i BK Träskets damlag gärna minns är säsongen 1985, då laget skrapade ihop 13 poäng på 18 matcher och

placerade sig som sjua av tio lag. Det året var man bättre än klubbens herrlag. Men året efter inleddes en svacka som tjejerna första i år lyckats ta sig ur. Från 1986 och framåt har det blivit fem vinstmatcher i seriespelet. Och då har laget ändå spelat 122 matcher.

Kan det verkligen vara kul att spela om man alltid förlorar? Det kanske verkar som tjejerna i Träsket inte bryr sig om de vinner eller förlorar, men så är det inte. Precis som alla andra spelare vill de verkligen vinna. Även i trevliga Träsket sätts det åt i närkamper och svärs över dåliga domslut. Och även i det här laget har man hört Stockholmsseriernas förmodligen vanligaste skällsord, när en bortrudd spelare har kastat ur sig ett ilsket "hora!" till en alltför brysk motspelare.

Men man kan givetvis inte ha alltför höga ambitioner i ett sådant här lag. Damera i Träsket vill visserligen alltid vinna, men det får inte kräva träning två dagar i veckan, eller att någon som är för dålig ställs åt sidan. Det har funnits spelare som önskat en annan satsning, men de har fallit ifrån. Därför är Ann Rundqvist den verkligt annorlunda spelaren i Träsket. Ann tillhörde ett lag Hammarby, mestadels blev det B-lags-spel men åren 1990-91 gjorde hon några allsvenska matcher. För två år sen träffade hon Katarina Kuick på en efterfest och lät sig övertalas om att delta i en träning.

– Jag hade fått höra att de var dåliga, men när jag kom dit var de faktiskt sämre än jag trott! Första matchen jag spelade var mot Atlas Copco, det blev 0-1 och alla vara glada för att vi förlorat med bara ett mål! Det var ett helt annat tänkande än vad jag var van vid. Men jag har jätteroligt i vanliga fall umgås jag mycket med elitidrottare, men för de här tjejerna är fotbollen bara en liten del av livet.

Släppa ambitionerna

Ann medger att det ändå känns hoppfullt ibland när han skickar i väg en perfekt passning till någon som omedelbart schabblar bollen över linjen.

– Men man får koppla bort att man är där för att vinna, säger Ann.

– Ingen bryr sig om att vi är längst ner, det är till och med lite av grejen.

1997 innebar ändå ett trendbrott för träskdamerna. Några nya förhållandevis duktiga spelare kom in i laget och plötsligt blev även de andra bättre. Den oväntade situationen uppstod att Träsket inte längre var seriens slappåsar. Laget förlorade bara hälften av sina matcher!

Finns Träskets damlag om fem år? Helenda Rydh är osäker.

– Vi tar ett år i laget, svarar hon med den åldrande idrottarens favoritklysch.

Men hon själv kommer att göra vad hon kan för att BKT ska leva vidare.

– För oss som startade föreningen känns det lite som att vårda ett barn. Man vill hålla liv i något man skapat själv.

MAGNUS HAGSTRÖM